

”Vastustamaton.” – *Stephen King*

IHMME

Emma Donoghue

MENESTYSTEOS HUONEEN KIRJOITTAJA

Emma Donoghue:

Huone (2010, suom. 2012)

Ihme (2016, suom. 2022)

EMMA DONOGHUE

Ihme

Suomentanut Einari Aaltonen

TAMMI

HELSINKI

Lainaukset Raamatusta vuoden 1933 ja 1938 suomennoksista

Lainaukset Tuomas Kempiläisen teoksesta
Kristuksen seuraamisesta suomentanut Seppo A. Teinonen

Lainaukset William Shakespearen näytelmistä
Hamlet ja *Macbeth* suomentanut Paavo Cajander

Englanninkielinen alkuteos *The Wonder* ilmestyi Yhdysvalloissa 2016.

COPYRIGHT © 2016 BY EMMA DONOGHUE LTD.

SUOMENKIELINEN LAITOS © TAMMI JA EINARI AALTONEN 2022
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LITTLE, BROWN AND COMPANY,

NEW YORK, NEW YORK, USA. ALL RIGHTS RESERVED.

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-4196-8

PAINETTU EU:SSA

*Tyttärellemme Unalle vanhan
iiriläisen siunauksen sanoin:*

*Nár mille an sioc do chuid prátaí,
Go raibh duilleoga do chabáiste slán ó chnuimheanna.*

*Pakkanen karttakoon perunoitasi,
madot väistäkööt kaalinpäitäsi.*

Sisälllys

1. Hoito 9
2. Vartiointi 81
3. Paasto 143
4. Valvojaiset 211
5. Vuoro 273

Epilogi 352

Kirjailijan jälkihuomautus 355

1

Hoito

hoito

pienokaisen imettäminen
lapsen kasvattaminen
sairaista huolehtiminen

MATKA EI OLLUT SEN PAHEMPI kuin sopi odottaa. Junalla Lontoosta Liverpooliin. Postilaivalla yön yli Dubliniin. Hitaasti puksuttavalla sunnuntaijunalla länteen, kaupunkiin nimeltä Athlone.

Ajuri oli odottamassa. ”Rouva Wright?”

Lib oli kohdannut monia irlantilaisia, sotilaita. Siitä oli kuitenkin jo joitakin vuosia, joten hän joutui pinnistele-mään saadakseen miehen sanoista selvää.

Ajuri kantoi hänen matka-arkkunsa siipikieseiksi kutsumalleen ajopelille. Nimitys oli harhaanjohtava. Karuissa kieseissä ei ollut mitään lennokasta. Lib asettui toiselle sivuistuimista, hänen jalkansa roikkuivat ikävän lähellä oikeanpuoleista pyörää. Hän avasi metallirankaisen sateenvarjonsa suojaksi tihkulta. Näin oli kaikesta huolimatta parempi kuin tunkkaisessa junassa.

Ajurin selkä istuimen sivulla hipoi Libin kylkeä, kun mies heilautti piiskaa. ”Hoplaa!”

Takkuturkkinen poni sävähti.

Athloneen johtavalla soratiellä liikkuvat harvat ihmiset näyttivät riutuneilta. Lib arveli sen johtuvan paikallisten pahamaineisesta, perunaa suosivasta ruokavaliosta. Se saattoi selittää myös ajurin puuttuvat hampaat.

Ajuri lausahti jotakin härästä.

”Anteeksi kuinka?”

”Tismalleen häränsilmässä, prikulleen, rouva.”

Lib jäi odottamaan ja piti tiukasti kiinni istuimesta täristelevissä kieseissä.

Ajuri osoitti maata. ”Olemme tarkalleen maan keski-kohdassa.”

Tummanvihreä puusto täplitti tasaisia peltoja. Rusehtavan punaisia turvelaikkuja. Eivätkö sairaudet muhineet suomaalla? Välillä näkyi vilaukselta mökkien harmaita jäänteitä, jotka puskiivat vihreää. Libistä mikään maise-massa ei näyttänyt maalaukselliselta. Kaikesta päätellen Keski-Irlanti oli vettynyt painanne, pieni rinkula teevadilla.

Kiesit kääntyivät pois tieltä kapeammalle hiekkauralle. Pesarat rummuttivat taukoamatta sateenvarjon kangasta. Ikkunattomia mökkejä. Lib kuvitteli, että niissä kyhjötti perheitä ja eläimiä pitämässä sadetta.

Välillä hiekkatieltä kääntyi kujia kohti kattojen sekamelskaa, ne olivat arvatenkin pikkukyliä. Heidän määrän-päänsä ei ilmeisesti ollut mikään niistä. Lib olisi voinut kysyä ajurilta, kuinka kauan matka kestäisi. Hän ei esittänyt kysymystä nyt, koska vastaus olisi saattanut kuulua: *Menehän tässä vielä kotva jos toinenkin.*

Sairaalan ylihoitaja oli ohjeistanut Libiä ylimalkaisesti kertomalla, että irlantilaiseen kylään tarvittiin kahdeksi viikoksi yksityinen, kokenut sairaanhoitaja. Pestistä saisi päiväpalkkion, ja yöspito ja matka Irlantiin ja takaisin Englantiin korvattaisiin. Lib ei tiennyt O'Donnelleista muuta kuin sen, että perheen täytyi olla hyvin toimeentuleva ja valveutunut, koska sillä oli varaa värvätä valioluokan sairaanhoitaja kaukaa Englannista. Vasta nyt Libin mieleen juolahti pohtia, mistä hänen värvääjensä tiesivät, että hänen apuaan tarvittaisiin nimenomaan kaksi viikkoa. Ehkä Lib oli toisen hoitajan väliaikainen sijainen.

Oli miten oli, hän saisi sievoisen korvauksen vaivoistaan, ja suoraan sanottuna eriskummallinen toimeksianto vähän kutkutti häntä. Sairaalassa hänen koulutustaan karstastettiin yhtä paljon kuin sitä arvostettiin, oikeastaan vain hänen perustaidoilleen oli käyttöä: hän syötti ja puki potilaita sekä sijasi sänkyjä.

Lib vastusti kiusausta työntää kätensä viitan alle ja vilkaista kelloa. Se ei saisi aikaa kulumaan nopeammin, sitä paitsi koneistoon voisi mennä vettä.

Jälleen autioitunut mökki tien syrjällä, katoton ammus taivaan alla. Rikkaruohot eivät olleet vielä vallanneet raunioita. Lib vilkaisi mustanpuhuvaa suttua ovenmuotoisen aukon takana. Rakennus oli palanut hiljattain. (Miten mikään saattoi syttyä tuleen näin kostealla seudulla?) Kukaan ei ollut vaivautunut raivaamaan hiiltyneitä parruja, saati asentamaan uusia ja levittämään katto-olkia. Olivatko irlantilaiset oikeasti kehityskelvotonta kansaa?

Tien laidassa seisoj nainen nuhuinen pitsimyssy päässä. Lapsilauma parveili hänen takanaan pensasaidan lomassa. Kiesien räminä sai lapset astumaan esiin kämmenet ojossa kuin kupit sadepisaroihin varten. Lib siirsi kiusaantuneena katseensa sivuun.

”Nälkiintyneitä piisaa taas”, ajuri mumisi.

Mutta nythän oli keskikesä. Miten ihmeessä ruoasta saattoi olla pulaa tähän aikaan vuodesta?

Libin jalkineet olivat pyörän lennättämästä liejusta ja hiekasta tahraiset. Siipikiesit rojaltivat toistuvasti syvään lantalietaletäkköön, joten hänen täytyi pitää tiukasti kiinni istuimesta pysyäkseen kyydissä.

Lisää mökkejä, osassa niistä oli kolme tai neljä ikkunaa. Talleja, vajoja. Kaksikerroksinen maalaistalo, sitten toinen. Kaksi vaunuja lastaavaa miestä kääntyi katsomaan,

ja toinen heistä sanoi jotakin toverilleen. Lib vilkaisi itseään: näyttikö hän oudolta matka-asussaan? Ehkä paikalliset olivat niin laiskoja, että jäivät tuijottamaan ketä tahansa muukalaista ihan vain voidakseen keskeyttää hetkeksi työnsä.

Edempänä hohti valkoinen rakennus, jossa oli kattotorni ja sen laella risti: roomalaiskatolinen kappeli. Vasta kun ajuri pysähtyi, Lib tajusi heidän saapuneen kylään, vaikka englantilaisella mittapuulla se oli pelkkä surkea rykelmä karuja rakennuksia.

Sitten Lib vilkaisi kelloaan: melkein yhdeksän illalla eikä aurinko ollut vielä laskenut. Poni riiputti päätään ja jauhoi ruohotukkoa. Tämä näytti olevan kylän ainoa katu.

”Teidän on määrä majoittua anniskelupuotiin.”

”Anteeksi kuinka?”

”Ryanin majataloon.” Ajuri nyökkäsi vasemmalle kohti kyltitöntä rakennusta.

Eihän se niin voinut olla. Libin jalat olivat matkan jäljiltä puuduksissa, joten hän antoi ajurin auttaa hänet alas kieseistä. Hän ravisteli sateenvarjoa käsivarren mitan päässä, kietoi vahakankaan tiukalle rullalle ja napitti paikolleen. Hän kuivasi kätensä viittansa vuoriin ja astui matalaan rakennukseen.

Palavan turpeen haju puski kasvoille. Jykevässä tulisijassa kytevän hiiloksen lisäksi vain pari lamppua valaisi puotia, jonka perukoilla tyttö työnsi purkkia ylähyllylle.

”Iltaa”, Lib sanoi. ”Minut on taidettu tuoda väärään paikkaan.”

”Te olette arvatenkin englantilainen hoitaja”, tyttö sanoi turhan kuuluvasti, aivan kuin olisi kuvitellut, että Libin kuulossa oli vikaa. ”Haluatteko käydä peremmälle nauttimaan pientä iltasta?”

Lib hillitsi itsensä. Jos kylässä ei ollut kelvollista majataloa ja jos O'Donnellit eivät voineet tai halunneet majoittua palkkaamaansa hoitajaa omaan taloonsa, oli turhaa purnata vastaan.

Hän astui sisään palomuurin vieressä olevasta ovesta ja päätyi pieneen ikkunattomaan huoneeseen, jossa oli kaksi pöytää. Toisessa istui nunna, jonka kasvoja tuskin erotti päähineen tärkättyjen kerrosten alta. Jos Lib vähän säpsähti, se johtui siitä, että hän ei ollut moneen vuoteen nähnyt yhtäkään luostarisisarta. Englannissa nunnat eivät kulkeneet sääntökuntansa asussa, koska se olisi saattanut lietsoa katoisuuden vastaista mielialaa. ”Iltaa”, Lib toivotti kohteliaasti.

Nunna vastasi kumartamalla syvään. Ehkä hänen sääntökuntansa jäsenillä ei ollut lupa keskustella ulkopuolisten kanssa tai ehkä hän oli peräti antanut puhumattomuuslupauksen.

Lib istuutui toiseen pöytään, käänsi katseensa nunnasta ja jäi odottamaan. Hänen vatsansa kurisi – toivottavasti sen verran vaimeasti, että se kuului vain hänen korviinsa. Nunnan mustien vaatekerrosten alta kuului vaimeaa killettä: rukousnauhan helmistä tietenkin.

Kun puotityttö viimein kantoi tarjottimen pöytään, nunna painoi päänsä alas ja kuiskutteli, lausui ruokarukouksen. Nunna näytti yli neljäkymmentävuotiaalta, ehkä viisikymppiseltä, Lib arvioi. Naisen silmät olivat hie-man ulkonevat ja kädet maalaismaisen rotevat.

Outo valikoima antimia: kaurarieskaa, kaalia ja jotakin kalaa. ”Oletin saavani perunoita”, Lib sanoi tytölle.

”Niitä saa vartoa vielä kuukauden päivät.”

Ahaa, nyt Lib ymmärsi, miksi Irlannissa tähän aikaan vuodesta nähtiin nälkää – perunasato korjattiin vasta syksyllä.

Kaikki maistui turpeelta, mutta hän alkoi tyhjentää lautastaan. Skutarissa sairaanhoitajien annokset olivat olleet yhtä niukat kuin miehillä, joten tätä nykyä hän ei enää haaskannut suupalaakaan.

Liikkeen puolelta kuului ääniä, sitten neljän hengen seurue ahtautui ruokailuhuoneeseen. ”Herran siunausta kaikille”, etumainen mies sanoi.

Lib ei tiennyt, mitä kuului vastata, joten hän tyytyi vain nyökkäämään.

”Siunausta teillekin.” Sanat mumisi nunna, joka teki ris-tinmerkin koskettamalla otsaansa, rintaansa, vasenta ja oikeaa olkapäätänsä. Sitten hän poistui huoneesta – joko siksi, että oli saanut tarpeekseen niukasta annoksestaan tai koska halusi luovuttaa pöytänsä seuraaville asiakkaille. Lib ei osannut sanoa kumpaa.

Tulijat olivat remakkaa väkeä, nämä maalaiset ja heidän vaimonsa. Olivatko he juopotelleet koko sunnuntain jossakin muualla? *Anniskelupuoti*. Nyt Lib ymmärsi, mitä ajuri oli tarkoittanut. Herra Ryan pyörittä majataloa ja puotia, josta sai myös alkoholia.

Tulijat jutustelivat *poikkeuksellisesta ihmeestä*, jota eivät olleet uskoa, vaikka olivat nähneet sen omin silmin, joten Lib otaksui heidän olleen markkinoilla.

”Se on kuulkaa väen tekosia”, lausahti parrakas mies. Vaimo tökki siippaansa kyynärpäällä, mutta mies jatkoi. ”Passaavat tyttöä!”

”Rouva Wright?”

Lib käänsi päätään.

Vieras mies oviaukossa pyyhkäisi liiviään. ”Tohtori McBrearty?”

Se oli O'Donnellien perhelääkärin nimi, Lib muisti. Hän nousi kättelemään miestä. Harittavat valkoiset pulisongit,

päälaki melkein paljas. Nukkavieru takki, olkapäillä hilsettä ja nuppipäinen kävelykeppi. Noin seitsemänkymppinen, kenties?

Maalaismiehet ja näiden vaimot silmäilivät heitä kiinnostuneina.

”Hienoa, että matkustitte tänne saakka”, tohtori totesi kuin Lib olisi tullut kylään vierailulle eikä töihin. ”Oliko merimatka kauhea? Joko olette valmis?” mies jatkoi antamatta Libille tilaisuutta vastata.

Lib seurasi miestä ulos ruokailuhuoneesta. Tyttö kohotti lamppua ja elehti heitä nousemaan kapeat portaat.

Libille varattu huone oli ahdas. Matka-arkku valtasi ison osan lattia-alasta. Täytyikö hänen keskustella tohtori McBreartyn kanssa täällä? Eikö talossa ollut toista vapaata huonetta, vai oliko tyttö niin sivistymätön, ettei osannut hoitaa asioita kunnolla?

”Oikein hyvä, Maggie”, mies sanoi työlle. ”Miten on isäsi yskän laita?”

”Paranemaan päin.”

”No niin, rouva Wright”, tohtori sanoi tytön poistuttua ja viittilöi Libiä istuutumaan huonekopperon ainoalle olkituolille.

Lib olisi ollut valmis luopumaan paljosta, jos olisi saanut olla kymmenen minuuttia yksin, käyttäen yöastiaa ja pesupöytää. Irlantilaisten piittaamattomuus käyttäytymissäännöistä oli aivan omaa luokkaansa.

Tohtori nojasi keppiinsä. ”Minkä ikäinen olette, jos saan kysyä?”

Eli Libin täytyi alistua työhaastatteluun vielä paikan päällä, vaikka hänen oli annettu ymmärtää, että kaikesta oli jo sovittu sitovasti. ”Alle kolmenkymmenen, tohtori.”

”Leski, niinkö? Ja ryhdyitte sairaanhoitajaksi, kun päädyitte, öhöm, oman onnenne nojaan?”

Tarkistiko McBrearty ylihoitajan antamia tietoja? Lib nyökkäsi. ”Vajaa vuosi sen jälkeen kun olin avioitunut.”

Hän oli sattunut lukemaan artikkelin tuhansista haavoittuneista ja koleraan sairastuneista sotilaista, joita kukaan ei hoitanut. *Timesissa* kerrottiin, että keräyksellä oli saatu kokoon seitsemäntuhatta puntaa englantilaisen sairaanhoitajaryhmän lähettämiseksi auttamaan Krimin sodassa haavoittuneita. *Minä varmasti pärjäisin siellä*, oli Lib ajatellut sydän pamppaillen mutta samaan aikaan uhmakkaasti. Hän oli menettänyt niin paljon, ettei piitannut enää mistään.

Iäkkäälle lääkäriille hän totesi nyt ykskantaan: ”Olin silloin kaksikymmentäviisivuotias.”

”Nightingalen suojatti!” McBrearty ihasteli.

Jaaha, ylihoitaja oli kertonut myös siitä. Lib aina arasteli ottaa puheeksi suurnaisen ja inhosi neiti N:n kouluttamiin hoitajiin liitettyä liikanimeä, aivan kuin he olisivat olleet sankarillisessa muotissa valettuja nukkeja. ”Aivan, minulla oli kunnia työskennellä hänen alaisenaan Skutarissa.”

”Jalaa työtä.”

Kieltävä vastaus olisi kuulostanut luonnottomalta ja myöntävä pöyhkeältä. Libin mieleen juolahti, että Nightingalen nimi oli takuulla syy siihen, miksi O'Donnellit olivat nähneet vaivaa ja värvänneet sairaanhoitajan Irlanninmeren toiselta puolelta. Hän huomasi, että ukonrahjus kuulisi mieluusti lisää hänen opettajansa kauneudesta, luonteenlujuudesta ja oikeutetusta suuttumuksesta. ”Olen ylemmän luokan hoitaja”, hän tyytyi toteamaan.

”Ai vapaaehtoinen?”

Hänen oli tarkoitus selittää, mutta mies oli ymmärtänyt saman tien väärin, ja nyt hänen kasvojaan kuumotti.

Tosin miksi hänen pitäisi nolostua? Neiti N. aina muistutti, että palkan saaminen ei tehnyt hoitotyöstä millään muotoa vähemmän pyyteetöntä. ”Ei, tarkoitan, että olen koulutettu hoitaja enkä maallikko. Isäni oli kyllä säätyläinen”, hän lisäsi hieman hupsusti. Ei varakas, mutta silti.

”Ahaa, oikein hyvä. Kuinka kauan olette työskennellyt sairaalassa?”

”Syyskuussa tulee täyteen kolme vuotta.” Saavutus sinänsä, koska suurin osa hoitajista kesti työssä vain muutaman kuukauden. Vastuuttomia tohottajia, vanhalla muotilla valettuja rouva Gampeja, jotka valittivat liian pienistä portteriannoksista. Ei sillä, että Libiä olisi erityisesti arvostettu. Hän oli kuullut ylihoitajan moittivan neiti N:n kouluttamia ja Krimin sodassa palvelleita hoitajia *ylimielisiksi*. ”Skutarin jälkeen työskentelin useissa perheissä”, Lib lisäsi, ”ja huolehdin omista vanhemmistani heidän tuskaisissa viime vaiheissaan.”

”Rouva Wright, oletteko koskaan hoitanut lasta?”

Lib häkeltyi, mutta vain hetkeksi. ”Hoitoperiaatteet ovat samat potilaasta riippumatta. Onko potilaani siis lapsi?”

”Mm, Anna O’Donnell.”

”Minulle ei ole kerrottu mitään hänen sairaudestaan.”
McBrearty huokaisi.

Sairaus on siis kuolemaan johtava, Lib päätteli. Se kuitenkin eteni sen verran hitaasti, että lapsi oli vielä tois-
taiseksi hengissä. Luultavasti keuhkotauti, koska seutu oli niin kostea.

”Tyttö ei ole oikeastaan sairas. Teidän tehtävänne on vartioida häntä.”

Eriskummallinen sanavalinta. Libille tuli mieleen *Kotiopettajattaren romaanin* kammottava hoitaja, jonka

tehtävänä oli pitää huoli siitä, että mielipuolet pysyi piilossa ullakolla. ”Tuotiinko minut tänne... pitämään vahtia?”

”Ei, ei, ainoastaan tarkkailemaan.”

Tarkkaileminen oli kuitenkin vasta palapelin ensimmäinen pala. Neiti N. oli opettanut oppilaitaan seuraamaan potilasta tarkasti, jotta selviäisi, mitä tämä oli vailla, ja sen jälkeen tarjoamaan sen. Ei lääkkeitä – ne olivat lääkärin vastuulla – vaan asioita, jotka yhtä lailla edistivät parantumista: valoa, raitista ilmaa, lämpöä, puhtautta ja siisteyttä, lepoa, miellyttävät oltavat, ravintoa ja keskustelua. ”Jos ymmärsin oikein –”

”Tuskin ymmärsitte, ja se on tyystin minun syytäni.” McBrearty otti tukea pesupöydästä, aivan kuin hänen jalkansa olisivat pettämisillään.

Lib olisi mieluusti luovuttanut tuolin tohtorille, jos se olisi ollut mahdollista loukkaamatta vanhan miehen tunteita.

”En halua millään muotoa vaikuttaa käsitykseenne”, tohtori jatkoi, ”mutta sen verran voin sanoa, että tapaus on mitä erikoisin. Anna O'Donnell väittää – tai oikeastaan hänen vanhempansa väittävät – että hän ei ole syönyt mitään sen jälkeen kun täytti yksitoista.”

Lib rypisti otsaansa. ”Siinä tapauksessa tytön täytyy olla sairas.”

”Anna ei sairasta mitään tunnettua tautia. Ei ainakaan mitään minun tuntemaani”, McBrearty korjasi sanojaan. ”Hän ei suostu syömään mitään.”

”Tarkoitatteko, että hän ei syö mitään kiinteää?” Lib oli kuullut hienojen neitien uudenaikaisesta kotkotuksesta elää päiväkausia pelkällä nuolijuuri- tai lihaliemellä.

”Ei minkäänlaista ravintoa”, tohtori tarkensi. ”Tyttö ei pysty nielemään muuta kuin puhdasta vettä.”

Ei pysty tarkoittaa ei suostu, kuten hoitajien sanonta kuului. Ellei... ”Onko tyttöparalla vatsatukos?”

”Ei minun tutkimusteni mukaan.”

Lib oli kummissaan. ”Ankaraa pahoinvointia?” Hän oli törmännyt raskaana oleviin naisiin, jotka eivät saaneet ruokaa pysymään sisällään.

Tohtori pudisti päätään.

”Onko tyttö alakuloinen?”

”Ei käsittääkseni. Tyttö on hiljainen, hurskas.”

Ahaa, uskonkiihkoilua, kenties? Ei välttämättä sairaus ollenkaan. ”Roomalaiskatolinen?”

Tohtorin kädenheilautus viestitti: *Luonnollisesti*.

Lib oletti käytännössä kaikkien olevan katolilaisia näin kaukana Dublinista. Ehkä tohtorikin oli. ”Olette varmaan puhunut tytölle paastoamisen vaaroista”, Lib sanoi.

”Tietenkin. Samoin hänen vanhempansa ensi alkuun. Mutta Anna on järkähtämätön.”

Oliko Lib rahdattu meren yli tällaisen takia, pelkästä lapsen oikusta? O'Donnelliin oli täytyneet hätääntyä, kun heidän tyttärensä kieltäytyi koskemasta aamiaiseensa. Niinpä he olivat lähettäneet Lontooseen telegrammin, jossa vaativat lähettämään avukseen hoitajan mutta ei suinkaan mitä tahansa hentoista terveystoimijaa vaan uudenlaisen ja tehokkaan ammattilaisen: *Lähettäkää tänne Nightingalen suojatti!*

”Milloin tyttö täytti yksitoista?” Lib kysyi.

McBrearty hypisteli poskipartaansa. ”Syntymäpäivä oli huhtikuussa. Siitä on nyt päivälleen neljä kuukautta!”

Ilman koulutustaan Lib olisi purskahtanut nauruun.

”Kuulkaa, siinä tapauksessa lapsi olisi jo kuollut.” Lib odotti jonkinlaista merkkiä siitä, että tohtorin sanat olivat heistä kummastakin järjenvastaisia: silmäniskua, nenänpöytästä.

McBrearty tyytyi nyökkäämään. ”Täysi arvoitus.”

Lib ei olisi käyttänyt sellaista ilmausta. ”Onko tyttö kuitenkin... vuoteenoma?”

Tohtori pudisti päätään. ”Anna liikkuu niin kuin kuka tahansa tyttö.”

”Riuduksissa?”

”Hän on aina ollut hentoinen, mutta ei, hän näyttää kutakuinkin samanlaiselta kuin huhtikuussa.”

Tohtori tuntui olevan tosissaan, mutta tämä oli naurettavaa. Näkikö mies ylipäätään mitään vetistävillä silmillään?

”Ja Anna on täysissä sielun ja ruumiin voimissa”, McBrearty lisäsi. ”Itse asiassa Anna on niin tarmokas, että O'Donnellit uskovat hänen pärjäävän ilman ravintoa.”

”Uskomatonta.” Sana kuulosti turhan pisteliäältä.

”En ollenkaan ylläty, että olette epäilevällä kannalla, rouva Wright. Niin olin minäkin.”

Olin? ”Tarkoitatteko te vakavissanne, että –”

McBrearty keskeytti ja kohotti käsiään, joiden iho oli läpikuultava. ”Ilmeisintä olisi ajatella, että kyseessä on huijaus.”

”Niin”, Lib sanoi helpottuneena.

”Mutta tämä lapsi... on erilainen kuin muut.”

Lib odotti tohtorin jatkavan.

”Rouva Wright, minulla ei ole minkäänlaisia vastauksia. Vain pelkkiä kysymyksiä. Kuluneet neljä kuukautta olen kihissyt uteliaisuudesta niin kuin te nyt.”

Ei, Lib kihisi halusta päättää tämä haastattelu ja saada mies poistumaan huoneesta. ”Tohtori, tieteellisten tutkimusten mukaan ihmisen on mahdotonta elää ilman ravintoa.”

”Mutta eivätkö kaikki uudet löydöt ihmiskunnan historiassa ole näyttäneet ensi alkuun hämmästyttäviltä,

lähes taianomaisilta?” Tohtorin ääni värähti innostuksesta. ”Kaikki suurmiehet Arkhimedeeistä Newtoniin ovat saavuttaneet läpimurtonsa tutkimalla todistusaineistoa ennakkoluulottomasti kaikilla aisteillaan. Joten pyydän teitä vain pitämään mielenne avoimena, kun huomenna tapaatte Anna O’Donnellin.”

Lib lasi katseensa, häntä nolotti McBrearty’n puolesta. Kuinka ihmeessä lääkäri oli antanut narrata itsensä mukaan pikkutyön leikkiin, kuinka ihmeessä mies saattoi sen varjolla kuvitella olevansa uusia uria uurtava visionääri, melkeinpä *suurmies*? ”Onko lapsi ainoastaan teidän hoidossanne, jos saan kysyä?” Lib yritti asettaa sanansa tahdikkaasti mutta tarkoitti: eikö ketään kyvykkäämpää ammattilaista ole kutsuttu apuun?

”Kyllä vain”, McBrearty vastasi rauhoittavasti. ”Itse asiassa minä otin tehtäväkseni laatia tapauksesta selonteon, jonka lähetin *Irish Timesiin*.”

Lib ei ollut koskaan kuullut julkaisusta. ”Valtakunnallinen sanomalehti?”

”Mm, usuin niistä, joten elättelen toivoa, että julkaisija ei olisi nurkkakuntaisten ennakkoluulojen sokaisema”, tohtori lisäsi kaihoisasti. ”Toivoin lehden olevan avoin uusille tuulille ja epätavallisille asioille, oli aihe mikä tahansa. Halusin saattaa tosiasiat yleisempään tietoisuuteen, ymmärrättehän, toivon, että joku osaisi selittää ne.”

”Onko kukaan sitten tarjonnut selitystä?”

Tukahtunut huokaus. ”Monissa kiihkeissä kirjeissä Annan tapaus julistettiin kertakaikkiseksi ihmeeksi. Muutamissa kirjoituksissa pohdittiin kiehtovasti, että ehkä tyttö saa ravintoa jollakin toistaiseksi tuntemattomalla tavalla, kuten magneettisesti tai hajun välityksellä.”

Hajun? Lib puri poskiaan ollakseen hymyilemättä.

Psykodraama sairaanhoitajasta, jonka
on todistettava nuori tyttö pyhimykseksi.
Vaikka se tarkoittaisi murhaa.

11-vuotias Anna O'Donnell väittää elävänsä pelkällä taivaan
mannalla. Kuukausia syömättä ollut tyttö on julistettu
ihmeeksi, jota turistit parveilevat katsomassa. Epäilijöiden
vaimentamiseksi häntä vahtimaan palkataan sairaanhoitaja
Lib Wright. Kylmähermoiseksi koulittu Lib on varma, että
Anna on huijari, mutta tytön kanssa vietetty aika saa hänet
pian toisiin aatteisiin. Mitä jos Anna onkin ihme? Vai onko
niin, että Libin valvovan katseen alla on käynnissä jotakin
kertakaikkisen kylmäävää?

”Tunnelmalliseen 1800-luvun Irlantiin
sijoittuva lukitun huoneen mysteeri, joiden
taitajana Donoghue on kiistaton mestari.”

Chicago Tribune

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4196-8